

Súd: Okresný súd Senica
Spisová značka: 6Csp/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2620200443
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Horňáková
ECLI: ECLI:SK:OSSE:2020:2620200443.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Senica sudkyňou JUDr. Emíliou Horňákovou v spore žalobcu: L. J., E.. XX.X.XXXX, I. S., E.A. F. XX/X, právne zast.: Sidor a partneri s.r.o., advokát so sídlom Hlohovec, Železničná 4/A, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie 400,- € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 400,- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd p r i z n á v a žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100%. O výške tejto náhrady rozhodne súd samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 20.2.2020 bola tunajšiemu súdu doručená žaloba, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 400,- € s príslušenstvom a náhradu trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že žalobca uzatvoril dňa 19.09.2012 so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.200,- €, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42 mesačných splátkach po 64,29 €, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70 % a RPMN 68,21%. Celková čiastka, ktorú mal žalovanému vrátiť bola 2.700,18 €. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predporovej výzvy žalobcu k mimosúdnej dohode, domáhal sa žalobca ochrany svojich práv na príslušnom súde. Žalobca vo svojej žalobe v zastúpení právnym zástupcom uviedol, že zmluva je v rozpore s právnou úpravou, najmä zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, teda že zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia alebo nesúlad týchto náležitostí so zákonom spôsobuje sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Okresný súd Senica rozsudkom zo dňa 12.09.2018, sp. zn. XCsp/XX/XXXX žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 1.222,94 € s 5% úrokom z omeškania ročne od 05.08.2018 do zaplatenia, vrátane zaplatenia trov právneho zastúpenia v rozsahu 100%. Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil najmä nasledovné nedostatky:

- žalovaný vyplatil žalobcovi len sumu 1.027,21 €, nakoľko súčasťou zmluvy bola aj dohoda o poskytnutí služby, za ktorú si žalovaný uplatnil odplatu vo výške 172,79 €,
- hodnota RPMN za úver nemôže byť nižšia od hodnoty úrokovej sadzby; môže byť minimálne rovnaká,
- súd považuje dohodu o poskytnutí služby (bod 8. úverovej zmluvy) za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi,
- nesprávny údaj o výške úrokovej sadzby alebo o RPMN za úver môže ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa uzatvoriť pre neho v skutočnosti nevýhodnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, vychádzajúc z nesprávnych informácií od poskytovateľa úveru.

Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný, pričom Krajský súd J. B. XX.XX.XXXX, S.. Y.. XXCo/X/XXXX X.ozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že úver je bezúročný a bez poplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobcovi vydať. Podľa ustanovenia § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z., spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Žalobca má za to, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa citovaného ustanovenia. Vo veci totiž existuje 1. porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 129/2010 Z. z. v spojení s Občianskym zákonníkom; konkrétne sa jednalo o uvedenie pravdivých náležitostí úveru, 2. spotrebiteľ (žalobca) úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne (v prospech spotrebiteľa) rozhodnuté rozsudkom, 3. príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy. Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pritom zákon nevyžaduje. Podnikatelia, žalovaný, totiž bežne v rámci obdobných žalôb namietajú účelovo tým, že na strane spotrebiteľa žiadna reálna ujma nevznikla, a teda by zadosťučinenie nemalo byť priznané. Uvedená argumentácia je však nesprávna a účelová, bez opory v právnom poriadku a dokonca v priamom rozpore so samotným účelom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Súdny Slovenskej republiky sa s uvedeným argumentom opakovane zaoberali a konštantne uzatvárajú, že tento argument nemá žiadnu právnu relevanciu. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 07.12.2017, sp. zn. XCo/XXX/XXXX). Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotná hrozba ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Z. Y. B. XX.XX.XXXX, S.. Y.. XCo/XXX/XXXX). Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde (rozhodnutie Krajského S. Z. Y. B. XX.XX.XXXX, S.. Y.. XCo/XXX/XXXX). Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie teda postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utrpieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí. V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nie len hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadosťučinenia) ale reálne aj vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy, by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí a mala by patriť odplata za poskytnutý úver, avšak iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona upravujúce postup poskytovania úverov. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, resp. rozsahu jeho záväzku, veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v končnom dôsledku do neho aj priamo zasahuje (ak je úver poskytnutý). Zásah do práv a majetkovej sféry žalobcu je pritom zrejмый z toho, že najskôr bol zo strany žalovaného zavedený (nepravdivo informovaný) o podmienkach úveru, následne bol nútený plniť na účet žalovaného prostriedky na ktoré zo zákona nemal žalovaný nárok a napokon bol žalobca nútený podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť. Žalobca si v tejto súvislosti dovoľuje poukázať na rozhodovaciu prax súdov: Rozhodnutie Krajského súdu J. Y. B. XX.XX.XXXX, S.. Y.. XCo/XXX/XXXX: „Vo vzťahu k primeranému finančnému zadosťučineniu odvolací súd dodáva, že žalobca si úspešne uplatnil na súde porušenie svojho práva ako spotrebiteľa a preto má nárok aj na primerané finančné zadosťučinenie z dôvodu, že porušenie jeho práv, prípadne povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa ako aj osobitným predpisom je spôsobilé privodiť mu ujmu ako spotrebiteľovi. Je nepochybné, že žalovaný je podnikateľom v oblasti spotrebiteľských úverov a preto má konať v súlade so zákonmi na ochranu spotrebiteľa. Keďže boli porušené práva spotrebiteľa vo vzťahu k jednotlivým zmluvným dojednaniam tak, ako bolo vyššie konštatované má v konečnom dôsledku žalobca ako spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie. Odvolací súd nezistil pochybenie na strane súdu prvého stupňa vo vzťahu k výške stanoveného primeraného finančného zadosťučinenia (500,- € - pozn.) a preto aj v tejto časti bol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdený.“ Rozhodnutie Okresného súdu Z. Y. B.W. XX.XX.XXXX, S.. Y.. XCo/XXX/XXXX: „Keďže súd vyslovil neplatnosť zmluvy o úvere č. XXXXXXX z dôvodu ich rozporu s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ, ako aj z dôvodu, že predmetná zmluva obsahovala množstvo neprijateľných podmienok

v zmysle právnej ochrany práv spotrebiteľa v spotrebiteľských zmluvách, vznikol právny základ, na základe ktorého si žalobca mohol uplatniť v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.“ (potvrdené Krajským súdom J. Y. B. XX.XX.XXXX, S.. Y.. XCo/XXX/XXXX). X. D. S. Z. Y. B. XX.XX.XXXX, S.. Y.. XCo/XXX/XXXX: „z citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., je zrejmé, že splnenie hmotnoprávných podmienok uvedených v tomto ustanovení zákona je úspech pri ochrane práva spotrebiteľa v dôsledku porušenia práv a povinností ustanovených týmto zákonom.“ Rozhodnutie Krajského súdu Ž. Y. B. XX.XX.XXXX, S.. Y.. XCo/XXX/XXXX: „Účelom a zmyslom citovaného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje však, že dodávateľ porušil svoje povinnosti (čo v danom prípade okresný súd konštatoval). Z hypotézy citovanej právnej normy jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ musí byť pri uplatnení tohto práva úspešný. Iba za tohto predpokladu mu vznikne právo na priznanie finančného zadosťučinenia.“ K obrane žalovaného, že žalobca v 2/ rade nepreukázal vážnosť jemu spôsobenej ujmy žalovaným súd konštatuje, že právna úprava nezaťažuje žalobcu v 2/ rade preukazovať vážnosť zásahu do práv spotrebiteľa, postačuje úspešné uplatnenie práva žalobou na súde (porovnaj rozhodnutie Okresného súdu Z. Y. B. XX.XX.XXXX, S.. Y.. XCo/XXX/XXXX). Rozhodnutie Krajského súdu Z. Y. B.W. XX.XX.XXXX, S.. Y.. XCo/XXX/XXXX: „Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobkyni v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom.“ Týmto spôsobom sa naplní odradzovacia funkcia uvedeného satisfakčného prostriedku (rozhodnutie Okresného súdu S. Y. B. XX.XX.XXXX S.. Y.. XCo/XXX/XXXX). Výšku primeraného finančného zadosťučinenia žalobca vyčísluje na sumu 400,- €. Napríklad aj Krajský súd J.E. (S.. Y.. XCo/XXX/XXXX) považuje za súladné so zákonom, aby sa výška primeraného finančného zadosťučinenia odvodzovala od výšky úveru, morálnej a majetkovej ujmy. Krajský súd Z. (S.. Y.. XCo/XXX/XXXX) považoval za logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobkyni v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom. Predmetný názor by teda bolo možné aplikovať na toto konanie v tom zmysle, že výška primeraného finančného zadosťučinenia by mohla vychádzať z ujmy hrozacej žalobkyni v súvislosti s nezákonnou odplatom úveru, ktorú žalovaný od nej požadoval, hoci na ňu nemal nárok, čo bolo súdom aj právoplatne potvrdené. Teda bez zásahu súdu by žalovaný zasiahol do majetkových práv žalobkyne v rozsahu rovnajúcom sa odplate za úver. Odplata za poskytnutie úveru formálne predstavovala 1.500,18 € (celková čiastka - istina). Skutočná odplata po zohľadnení započítania poplatku s istinou úveru však predstavovala až sumu 1.672,97 €; teda v tejto výške boli zároveň ohrozené majetková práva žalobkyne. Preto žalobca považuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia 400,- € za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Napokon, ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú: intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom spoločenskom živote žalobcu (Krajský súd J., S.. Y.. XCo/XXX/XXXX).

2. Súd vo veci vydal platobný rozkaz sp. zn. XCsp/XX/XXXX-XX Y. B. XX.X.XXXX, proti ktorému podal žalovaný dňa 24.4.2020 odpor s vecným odôvodnením, preto ho súd uznesením sp. zn. XCsp/XX/XXXX-XX Y. B. XX.X.XXXX zrušil. V podanom odpore žalovaný uviedol, že popiera splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., na ktoré sa odvoláva. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Uvedené ustanovenie znie nasledovne, cit.: „Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ,

ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Z formulácie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co/91/2012 Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Podľa tohto ustanovenia sa vyžaduje

a) úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa,

b) zodpovednosť za porušenie práva alebo povinnosti takto ustanovenej zákonom.

Z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Žalobca ani neoznačil a ani nekonkretizoval, porušenie ktorého práva alebo povinnosti mu zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.: Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za akékoľvek úspešné uplatnenie akéhokoľvek práva, potom zakotvil by to priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický; naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadosťučinenie uplatňuje. V rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/3/2015 sa uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Uvedeným konštatovaním sa vymedzuje, že účel primeraného finančného zadosťučinenia súvisí s iniciovaním vlastného postupu k ochrane svojich práv. Zadosťučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formu náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobcom požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia (porov. príloha k zákonu č. 437/2004 Z.z., ak zohľadníme hodnotu jedného bodu napr. v roku 2014 (rok uzavretia zmluvy) v sume 16,48 €). Žalobná požiadavka je z tohto pohľadu zjavne neprimeraná, čo je možné usudzovať aj bez toho, aby bolo potrebné či účelné vymenúvať prípady poškodenia zdravia zodpovedajúcich 24 bodom, v prípadoch ktorých bolo možné priznať náhradu cca. 396,- €. Týmto prímerom poukazujeme na to, že požiadavka žalobcu, ak by bolo oprávnená, je zjavne neprimeranou. Podľa žalobcu má uplatňované finančné zadosťučinenie plniť sankčnú funkciu. Žalovaný tvrdí, že tak ako platí princíp „konzumpcie“ sankcií vo verejnom práve, platí aj vo vzťahu k § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z, čo znamená, že priznanie finančného zadosťučinenia znamená finančné zadosťučinenie za všetky skutočnosti, ktoré nastali do rozhodnutia súdu o jeho priznaní. Ak vo verejnom práve platí princíp, že zbiehajúce sa delikty sú postihnuté len sankciou určenou pre najväčnejší z nich, potom pri aplikácii § 3 ods. 5 uvedeného zákona, ktoré má rovnako verejnoprávny charakter, nie je možné postupovať inak. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo teda znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Žalovaný napáda nielen dôvodnosť uplatňovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie čo do jeho základu, ako aj čo do jeho výšky. Podaná žaloba neobsahuje žiadny dôvod alebo spôsob, ktorý by túto sumu odôvodnil. Z podanej žaloby nevyplýva pritom spôsob a ani vecné základy pre určenie požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia. Žaloba obsahuje nedostatky, ktoré neumožňujú vecne sa k jej obsahu vyjadriť, a pokiaľ tak sa zamýšľa urobiť na pojednávaní, potom ide o postup porušujúci rovnosť strán, a tiež ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktoré definujú čo

všetko sa považuje za zmenu žaloby. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný žiada, aby súd vydaný platobný rozkaz zrušil, žalobu v celom rozsahu zamietol a súčasne žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Žalobca sa k odporu žalovaného vyjadril tak, že žalovaný iba všeobecne a paušálne popiera nárok žalobcu na primerané zadosťučinenie, hoci jeho nárok objektívne existuje a je podoprený relevantnými dôkazmi. Je nepochybné, že porušenie ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. predstavuje porušenie práva žalobcu ako spotrebiteľa. Zákon č. 250/2007 Z. z. je všeobecným zákonom vo vzťahu k spotrebiteľom a dodávateľom, bez ohľadu na špecifiká ich právneho vzťahu. Zákon o spotrebiteľských úveroch je následne zákonom špeciálnym, ktorý konkretizuje práva a povinnosti strán pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom tento zákon celkom jednoznačne slúži k ochrane spotrebiteľa (už len z dôvodu, že veriteľ má povinnosť uviesť do zmluvy o úvere náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona). Podmienka porušenia práva spotrebiteľa, a to práva riadne a pravdivé informácie o poskytovanom produkte uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. je splnená (viď nesprávne uvedenie RPMN a pod.), ako aj konanie v rozpore s dobrými mravmi podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z.. O porušení tejto povinnosti bolo právoplatne rozhodnuté, pričom tieto rozsudky sú záväzné pre strany sporu, ako aj pre konajúci súd, nakoľko sa nimi vyriešila otázka hmotnoprávneho vzťahu medzi stranami sporu. Za predmetné porušenia pritom zodpovedá práve a výlučne žalovaný, ktorý predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere predložil žalobcovi na podpis a mal z tejto zmluvy prospech. Krajský súd Z.F. (XXCo/XXX/XXXX) v tejto súvislosti napríklad uviedol, že odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, bol to však žalovaný, ktorý nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predostrel žalobkyni na podpis formulárovú zmluvu, ktorá obsahovala iné údaje v časti o požadovanom úvere a iné údaje v časti o schválenom úvere, čo spôsobilo jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Žalobca v žalobe zrozumiteľne uviedol, ktoré práva a povinnosti boli porušené - išlo o ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. ako aj ustanovenie § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z., podľa ktorých ustanovení má veriteľ povinnosť riadne a pravdivo informovať spotrebiteľa o podmienkach úveru v písomnej forme a povinnosť zdržať sa konania v rozpore s dobrými mravmi. V konečnom dôsledku, aj aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR je celkom jednoznačná, pokiaľ ide o podmienky pre priznanie nároku podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.. Napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (rozsudok zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017): „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. XCdo/XXX/XXXX). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ Podmienky vzniku nároku sú tak bez rozumných pochybností naplnené. Pokiaľ ide o sumu primeraného finančného zadosťučinenia,

túto žalobca dostatočne odôvodnil s odkazom na konkrétne skutočnosti. V tejto súvislosti je potrebné tiež zdôrazniť, že výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu, teda žalobca ju odhaduje s prihliadnutím na relevantnú súdnu prax a okolnosti prípadu. Túto nie je možné vypočítať tak, ako napr. bezdôvodné obohatenie z bezúročného úveru. Napokon, ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú: intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu (Krajský súd J., S.. Y.. XCo/XXX/XXXX).

a) intenzita zásahu do práv spotrebiteľa - neuvedenie viacerých obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vrátane nesprávnej RPMN, konanie v rozpore s dobrými mravmi voči spotrebiteľovi ako slabšej strane zmluvného vzťahu

b) výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným - viac ako 1.600,- EUR, ktoré žalovaný od žalobcu požadoval (pričom v podstatnom rozsahu túto nedôvodne požadovanú sumu aj získal).

Výška nedôvodne požadovanej sumy zo strany veriteľa (t. j. odplata za úver), je dôležitým hľadiskom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia aj podľa rozhodovacej praxe súdov SR, napríklad Krajský súd J. Y. B. XX.XX.XXXX, S.. Y.. XXCo/XXX/XXXX: „Za primerané v prejednávanej veci je potrebné považovať žalobcom žiadané finančné zadosťučinenie vo výške 400 € tak, ako to správne určil súd prvej inštancie. Ide o ani nie o štvrtinu zo sumy 1.737,52 €, o ktorú sa chcel bezdôvodne obohatiť žalovaný napriek bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.“ Krajský súd J. Y. B. XX.XX.XXXX, S.. Y.. XCo/XXX/XXXX: „Súd prvej inštancie správne jednal vychádzajúc z toho, že vzhľadom na výšku odplaty zo zmluvy o úvere (517,03 eur) mohla byť reálna ujma žalobcu ešte vyššia, ako len výška bezdôvodného obohatenia, vo vzťahu ku ktorému súd už právoplatne rozhodol o povinnosti žalovaného na jeho vrátenie.“ Okresný súd Z. Y. B. XX.XX.XXXX, S.. Y.. XXCsp/XX/XXXX: „Súd ďalej vychádzal z ujmy hrozacej žalobcovi v súvislosti s nezákonnou odplatou, ktorá predstavovala až sumu 9.071,92 €, neskôr uviedol 14.119,32 € (č.l. 45), hoci úver bol poskytnutý vo výške 8.130,60 €.“ Okresný súd Z. zo dňa 28.08.2019, sp. zn. XXCsp/XX/XXXX: „Sumu 700,- eur ako priznanie finančného zadosťučinenia preto súd považuje za primeranú sumu vzhľadom na výšku bezdôvodného obohatenia a aj vzhľadom na výšku, ktorú mal titulom celkovej čiastky, ktorú mal žalovanému vrátiť titulom poskytnutého spotrebiteľského úveru, aj s ohľadom na rozhodovaciu prax iných súdov.“ V tomto prípade výška primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje ani nie 25% z odplaty (nedôvodne požadovanej od žalobcu) za úver.

c) dĺžka trvania závadného stavu - od uzatvorenia zmluvy (20.11.2013) až do rozhodnutia Krajského súdu (08.10.2019), teda takmer 6 rokov.

d) objektívne spôsobilosti vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobcu - znižovanie životnej úrovne na úkor žalovaného, ktorý požadoval neprimerane vysokú odplatu za úver a rovnako tak zadržovanie sumy vo výške viac ako 400,- €, ktorá žalovanému nepatrila.

Napokon nemožno prehliadať skutočnosť, že žalovaný sa odmietal akokoľvek mimosúdne dohodnúť, teda žalobca bol nútený domáhať sa ochrany svojich práv na príslušnom súde proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu. Rovnaký postoj vo vzťahu k žalobcovi (spotrebiteľovi) a jeho nárokom má žalovaný aj v tomto konaní. Záverom poukazujeme aj na sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, teda jeho výška musí byť taká, aby bola spôsobilá odradiť žalovaného od ďalšieho protiprávneho konania. Akékoľvek porovnávanie uplatneného nároku s nárokmi podľa iných predpisov (zákon č. 437/2004 Z. z.), ako to robí žalovaný, je zjavne zavádzajúce a pre rozhodnutie veci irelevantné, pretože zákon č. 437/2004 Z. z. má stanovené pravidlá pre výpočet výšky bolestného, zatiaľ čo zákon č. 250/2007 Z. z. tieto pravidlá nemá. Kým zákon č. 437/2004 Z. z. odškodňuje osoby z dôvodu fyzického poškodenia zdravia a z toho plynúcich následkov, zákon č. 250/2007 Z. z. upravuje poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia tomu spotrebiteľovi, ktoré práva vyplývajúce z predpisov na ochranu spotrebiteľa (t. j. zákon č. 250/2007 Z. z., zákon č. 129/2010 Z. z., ustanovenie § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka a iné) boli veriteľom upreté. Rovnako tak úvahy žalovaného o deliktoch vo verejnej správe a zásady uplatňované pri ich ukladaní sú bezvýznamné pre posúdenie sporu (absorbčná zásada). Zákon pri primeranom finančnom zadosťučinení nestanovuje žiadnu sadzbu, ako to je pri správnych deliktoch (napr. pokuta do 100 €, za závažnejšie porušenie pokuta do 1000 € a pod.). Možno sotva potom hovoriť o sankcionovaní zodpovedného subjektu iba za sankciu najprísnejšie trestnú, keďže takáto úprava v rámci zákona č. 250/2007 Z. z. pri primeranom finančnom zadosťučinení neexistuje. Práve naopak, čím viac práv spotrebiteľa žalovaný ako dodávateľ porušil, tým viac sa táto okolnosť musí odzrkadliť vo výške priznaného primeraného zadosťučinenia. Ak totiž žalovaný porušuje predpisy na ochranu spotrebiteľa opakovane alebo vo väčšom rozsahu, musí byť aj zadosťučinenie priznané spotrebiteľovi vyššie.

4. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril tak, že žalovaný popiera vznik a výšku nároku, ktorého zaplata sa žalobca domáha svojím podaním. Z podanej žaloby ani vyjadrenia nevyplýva preukázanie takých skutočností, ktoré by preukazovali uplatňovaný nárok čo do základu, ako aj čo do výšky. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Uvedené ustanovenie znie nasledovne, cit.: „Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Posledná veta uvedeného ustanovenia nie je právnou normou samou o sebe, ale predstavuje súčasť určitého normatívneho celku. Len na jej základe nie je možné zakladať žiadny nárok, pretože podmienka - úspešné uplatnenie porušenia práva - musí súvisieť s konkrétnym súdnym rozhodnutím o tom, že konkrétne právo spotrebiteľa porušené bolo. Takéto rozhodnutie vydané nebolo, a vyššie označený rozsudok nie je rozhodnutím o úspešnom uplatnení porušenia práva žalobcu ako spotrebiteľa. Predpoklad formulovaný v zákone, cit. „úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ vyžaduje logicky rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Uvedené vyplýva zo základného princípu civilného sporu - pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie odôvodnenie rozhodnutia (porov. § 159 ods. 2 O.s.p., § 228 ods. 2 CSP). Uvedené zákonné ustanovenie neformuluje predpoklady pre priznanie nároku inak, ako v iných prípadoch. S poukazom na judikatúru ústavného súdu SR, ako aj rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR sa vyžaduje rozhodnutie (teda autoritatívne vyslovenie porušenia v podobe výroku ako jedinej záväznej a právne relevantnej časti každého rozhodnutia), ktorým spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti. Žalobca si ako spotrebiteľ neuplatňoval v žiadnom súdnom konaní porušenie svojich práv alebo povinností. Túto právnú skutočnosť t. j. predchádzajúce úspešné uplatňovanie práv a povinností, si mylne zamieňa s tým, že medzi účastníkmi konania prebehlo konanie, v ktorom sa rozhodovalo o neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, neprijateľnosti zmluvnej podmienky, povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie, a i.. Vyššie uvedenými skutočnosťami deklaruje žalovaný to, že na strane žalobcu nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna ťažko napravitelná majetková, resp. nemajetková ujma alebo škoda, ktorá by prípadne zakladala premisu o možnosti nároku na finančné zadosťučinenie. Žalobca v podanej žalobe ani vyjadrení neosvedčil a nepreukázal splnenie zákonnej podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Neexistenciu uvedeného nároku je predovšetkým možné vyvodiť z toho, že rozhodnutie v danom konaní nekonštatuje a neurčuje porušenie povinnosti žalovaného ustanovenej právnym predpisom na ochranu spotrebiteľa. Predpoklad uvedený v zákone, cit. „úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ vyžaduje rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Vyplýva to zo základného princípu civilného sporu - pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie odôvodnenie rozhodnutia (porov. § 228 ods. 2 CSP). S poukazom na judikatúru ústavného súdu SR, ako aj rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR sa vyžaduje rozhodnutie (teda autoritatívne vyslovenie porušenia v podobe výroku ako jedinej záväznej a právne relevantnej časti každého rozhodnutia), ktorým spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej s cieľom ochrany spotrebiteľa.

5. Súd vykonal dokazovanie spisom Okresného súdu Senica sp. zn. XCsp/XX/XXXX, vyjadreniami sporových strán, a zistil tento stav veci:

6. Zo spisu Okresného súdu S. S.. Y. XCsp/XX/XXXX súd zistil, že žalobca podal dňa 29.7.2016 žalobu, ktorou sa domáhal, aby súd určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a preto je úver zo zmluvy bezúročný a bez poplatkov. Ďalej sa domáhal, aby súd určil, že dohoda o poskytnutí služby v bode 8. zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX je neplatná a aby súd zaviazal žalovaného uhradiť na účet žalobcu sumu vo výške 172,79 € do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil. Uznesením sp. zn. XCsp XX/XXXX-XX Y. B. XX.XX.XXXX súd pripustil zmenu petitu žaloby v znení: „Žalovaný je povinný zaplatiť

žalobcovi sumu vo výške 1.222,94 € spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.222,94 € a to od 3. dňa po doručení zmeny žaloby zo dňa 20.06.2018 žalovanému až do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 100% do troch dní od právoplatnosti rozsudku.“ Zo spisu ďalej súd zistil, že žalobca ako dlžník uzatvoril dňa 19.9.2012 so žalovaným ako veriteľom zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške istiny 1.200,- € s úrokovou sadzbou 70 % ročne, pričom žalobca sa zaviazal žalovanému zaplatiť celkovú sumu 2.700,18 €, v 42. mesačných splátkach vo výške 64,29 €, vždy do 29.dňa toho ktorého mesiaca. Súčasťou zmluvy bola aj dohoda o poskytnutí služby, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného poskytnúť žalobcovi na jeho žiadosť odklad splátok a záväzok žalobcu zaplatiť za poskytnutie tejto služby odplatu vo výške 172,79 €. Veriteľ vyplatil dlžníkovi sumu 1.027,21 €. Dlžník na základe uzatvorenej zmluvy plnil veriteľovi v dohodnutých splátkach, pričom mu zaplatil celkovo sumu 2.250,15 €. V zmluve bolo ďalej uvedené, že výška RPMN za úver je 68,21 %, ročná úroková sadzba úveru 70%, RPMN revolvingu 60,48 % a ročná úroková sadzba revolvingu 76,20 %. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že v RPMN za úver sú započítané všetky náklady spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutým úverom, a to aj úrok za poskytnutý úver vyjadrený úrokovou sadzbou. Ako náklady úveru môžu byť aj rôzne poplatky, poistenie úveru, a pod.. Ak sa v zmluve nachádza hodnota úrokovej sadzby úveru, hodnota RPMN za úver nemôže byť od nej nižšia; môže byť minimálne rovnaká. Zo zmluvy vyplynulo, že RPMN za úver (68,21%), resp. revolving (60,48%) je nižšia, než úroková sadzba úveru (70%), resp. revolvingu (76,20%). Ďalej súd uviedol, že údaj o ročnej úrokovej sadzbe úveru a údaj o RPMN je z hľadiska informovanosti spotrebiteľa o nákladoch úveru, nevyhnutné považovať za základné údaje zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ ide o dohodu o poskytnutí služby, súd vyslovil, že táto je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi. Žalovaný si odplatu v sume 172,79 € započítal do výšky poskytnutého úveru, v dôsledku čoho bola žalobcovi vyplatená nižšia suma ako je suma uvedená v zmluve. Žalobcovi bola vyplatená suma 1.027,21 €, pričom podľa zmluvy mu mala byť vyplatená suma 1.200,- €. Súd úver zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.09.2012 považoval za bezúročný a bez poplatkov a dohodu o poskytnutí služby za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi. Keďže žalobca zaplatil žalovanému sumu v celkovej výške 2.250,15 €, pričom mal zaplatiť len 1.027,21 €, súd zaviazal žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.222,94 € spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.222,94 €, a to od 5.8.2018 až do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

7. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

8. Spotrebiteľovi vzniká právo na primerané finančné zadostučinenie v prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi. Medzi tieto osobitné predpisy patria aj zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a Občiansky zákonník. Uvedené právo je zakotvené v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Podľa tohto ustanovenia proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladu, ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti od subjektu, ktorý za to zodpovedá. Nie je pritom právne významné, či spotrebiteľovi reálne vznikla určitá ujma, nakoľko podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom do

9.6.2013 postačovala iba možnosť vzniku ujmy. Podľa aktuálneho znenia zákona o ochrane spotrebiteľa primerané finančné zadosťučinenie sa poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa bolo spôsobilé prívodiť spotrebiteľovi ujmu.

9. Právo na primerané finančné zadosťučinenie môže byť uplatnené iba vtedy, keď zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. V danom prípade možno prijať záver, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, pričom toto porušenie spôsobilo finančnú ujmu spotrebiteľovi vo výške 1.222,94 €. Za účelom napravenia tohto nepriaznivého stavu sa musel žalobca obrátiť na súd, ktorý v odôvodnení rozsudku sp. zn. XCsp/XX/XXXX-XX Y. B. XX.X.XXXX uviedol, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.09.2012 je bezúročná a bez poplatkov a dohoda o poskytnutí služby ako súčasť tejto zmluvy je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi. Vo výroku rozsudku súd zaviazal žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.222,94 € spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.222,94 €, a to od 5.8.2018 až do zaplatenia. Uvedená suma predstavuje rozdiel medzi sumou vo výške 2.250,15 €, ktorú žalobca zaplatil žalovanému, a sumou 1.027,21 €, ktorá bola žalobcovi žalovaným skutočne poskytnutá. V zmysle uvedeného má súd za to, že predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie zo strany žalobcu bol splnený, keďže žalobca bol v súdnom konaní o vydaní bezdôvodného obohatenia úspešný v celom rozsahu.

10. Z vyššie uvedeného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je zjavné, že aj keď kritéria výšky primeraného finančného zadosťučinenia nie sú stanovené, toho zadosťučinenie má plniť na jednej strane funkciu satisfakčnú a na druhej strane funkciu sankčnú tak, aby dostačujúco odradilo dodávateľa od nekalého konania proti spotrebiteľovi. Tiež ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

11. Pre absenciu zákonných kritérií na určovanie výšky finančného zadosťučinenia, súd pri jej určovaní prihliadal najmä na výšku žalovaným pôvodne získaného bezdôvodného obohatenia vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, výšku úveru, morálnu a majetkovú ujmu žalobcu. Žalovaný získal na úkor žalobcu bezdôvodné obohatenie vo výške 1.222,94 €, teda finančné zadosťučinenie vo výške 400,- € predstavuje približne tretinu sumy bezdôvodného obohatenia. Súd túto sumu považuje za primeranú a vzhľadom na satisfakčnú a sankčnú funkciu finančného zadosťučinenia, priznané finančné zadosťučinenie je akousi náhradou za traumu, ktorú spotrebiteľ pociťoval v dôsledku porušenia noriem spotrebiteľského práva, ktoré spôsobili, že žil v pochybnostiach, čo bude ďalej, ak by mal predmetnú zmluvu, ktorá je bez úrokov a bez poplatkov, plniť. Žalobca bol nedôvodne vystavený stavu psychickej a finančnej neistoty, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci vedenej na tunajšom súde. Ide o akési bolestné za to, čo si musel vytrpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý konal v rozpore so zákonom.

12. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a žalobcovi priznal finančné zadosťučinenie v dôsledku porušenia noriem spotrebiteľského práva zo strany žalovaného vo výške 400,- €.

13. O náhrade trov konania sporových strán súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, a to po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák.č.233/1995Z.z. resp. návrh na výkon rozhodnutia podľa § 370 a nasl.CMP.